

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

ספר הזהר

שיחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובו: "ספר הזהר", "זהר חדש", "תקוני הזהר"

מנקד

✧ וארא – בא ✧

מבאר בלשון הקדש עם פירוש קל ונחמד למען ירוץ הלומד בו

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך ט' - חלק ה'

קונטרס 245

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בספרא דא יפקון ביה מן גלייתא ברחמי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אדר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

דְּכַתִּיב בְּהוּ (דברים לג) אֲשֶׁרִידִי יִשְׂרָאֵל מִי כְמוֹד, דְּכַתִּיב
(שמות טו) מִי כְמוֹכָה בָּאֵלִם יְיָ. מִשּׁוּם דְּאִתְדְּבָקוּתָא
דְּלֵהוֹן הוּא בְּשִׁמָּא קִדִּישָׁא בְּעֵלְמָא דִּין. וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי
יִתִּיר מִהֶכָּא. (דף קל"ט ע"א) דְּהֵתֵם לָא מִתְפָּרְשֵׁן מִנִּיהּ,
מִהֵהוּא צְרוּרָא דְּצִרִירִין בִּיהּ צְדִיקָא, הָדָא הוּא דְּכַתִּיב
וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בִּי, וְלֹא כְּתִיב הַדְּבָקִים לִי, אֶלָּא בִּי
מִמֶּשׁ.

תֵּאנָא, כִּד נָחִית מִן דִּיקְנָא יִקְרָא עֲלָאָה, דְּעִתִּיקָא
קִדִּישָׁא, סְתִים וְטָמִיר מִכְּלָא, מִשְׁחָא דְּרַבּוֹת
קִדִּישָׁא, לְדִיקְנָא דְּזַעִיר אַפִּין. אִתְתִּקֵּן דִּיקְנָא
דִּילִיהּ, בְּתִשְׁעָה תְּקוּנִין. וּבְשִׁעְתָּא דְּנִהִיר דִּיקְנָא יִקְרָא

ספר נפלאות הווהר

בְּעַל הַכֶּן אִישׁ חַי וְלֹהוּצִיָּאם לְאוּר, וְיִשְׁקִיעַ בְּזָה אֶת כָּל הוֹנֹו וּמִרְצוֹ, כִּי תוֹרְתוֹ שֶׁל
רַבֵּינוּ תוֹרַת אֱמֶת הִיא וּמִקְבָּלַת וְרִצּוּיָהּ בְּשִׁמְיָם. (נִפְתָּח מִתּוֹךְ הַקְדָּמַת "אוֹצְרוֹת פִּסְקֵי הַכֶּן אִישׁ
חַי" עִם הַעֲרוֹת וְהוֹסְפוֹת)

פרק יב

(סג) שְׁכַל אֶחָד צִרִיךְ לְחַדֵּשׁ בְּתוֹרָה בְּשִׁבְתָּ [ווהר חלק ג' - דף קע"ג ע"א]
תָּא חֲזִי, כִּד עֵייל שְׁבִתָּא נִשְׁמָתִין נִחְתִּין לְשִׁרְיָא עַל עֲמָא קִדִּישָׁא. [בא וראה,
כשנכנס השבת נשמות יתרות יורדות לשרות על עם הקדוש] וְנִשְׁמָתִין דְּצִדִּיקָא סְלִקִּין
לְעִילָא. [ונשמות הצדיקים עולות למעלה מגן עדן התחתון לגן עדן העליון] כִּד נִפִּיק
שְׁבִתָּא, נִשְׁמָתִין סְלִקִּין, [כשיוצא השבת נשמות עולות למעלה, ואלו הם] אֵינוֹן דְּשִׁארוּ
עֲלִייהוּ דִּישְׁרָאֵל. [אותם ששרו על בני ישראל בבחינת נשמה יתירה] וְנִשְׁמָתִין נִחְתִּין,

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח גיחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמות, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות ...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

דַּעֲתִיקָא דַּעֲתִיקִין, בְּהַאי דִּיקְנָא דְזַעִיר אַפִּין, נְגִדִין
תְּלִיסַר מְבוּעִין דְּמִשְׁחָא עֲלָאָה, בְּהַאי דִּיקְנָא.
וּמִשְׁתַּכְּחִין בִּיה, עֲשָׂרִין וּתְרִין תְּקוּנִין. וּמִנִּיה נְגִדִין,
עֲשָׂרִין וּתְרִין אַתְוֹן (ס"א דְאֻרִּיתָא) דְּשָׂמָא קַדִּישָׁא.
(נ"א וּבְעֻלְמָא דְאַתִּי, מִשּׁוּם דְּאַתְדַּבְּקוּתָא דִּילָהוֹן הוּא בְּשָׂמָא קַדִּישָׁא
בְּעֻלְמָא דִּין וּבְעֻלְמָא דְאַתִּי יִתִּיר מִהֲבָא דְהָתָם לָא מִתְפָּרְשִׁין מִהֵוּא
צְרוּרָא דְחַיִּי דְצְרוּרִין בִּיה צְדִיקָיָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּי
בֵּי מִמֶּשׁ עֲלִיכּוּ כְּתִיב אֲשֶׁרִיד יִשְׂרָאֵל מִי כְּמוֹד עִם נוֹשָׁע בֵּי וְכְּתִיב מִי
כְּמוֹד בָּאִלִּים יְיָ הִשְׁתָּא אַתְמוֹנוּ דַּעֲתָא לְאוּקוּרִי לְמַלְכָּא וּלְאוּקוּרִי יִקְרָא
דְּדִיקְנָא קַדִּישָׁא דְמַלְכָּא, תְּנָא מִתְתַּקֵּן דִּיקְנָא עֲלָאָה דִּיקְנָא קַדִּישָׁא בִּט')

ספר נפלאות הזוהר

[ונשמות יורדות למטה, ואלו הם] אינון נִשְׁמָתִין דְּצְדִיקָיָא. [אותם הנשמות של
הצדיקים שעלו לגן עדן העליון עתה יורדות למטה לגן עדן התחתון].
פִּינוֹן דְּסַלְקִין פְּלָהוּ נִשְׁמָתִין דְּשָׂארוּ עֲלִיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל. [כיון שעלו כל הנשמות ששרו
על בני ישראל, סִלְקִי וְקִיָּמִין דְּדִיקְנָא קָמִי מַלְכָּא קַדִּישָׁא, [הם עולות ועומדות לפני
המלך הקדוש] וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הָוָה לָכוּ בְּהֵוּא עֲלָמָא
בְּאוּרִיתָא. [והקב"ה שואל את כולם מה חידוש היה לכם בעולם התחתון בתורה,
כי מטעם זה יורדת תוספות הנשמה למטה בערב שבת, כדי להשלים חלקה בחידושי
התורה, שאין נשמה שלא יהיה לו חלק בתורה וסודותיה, וזהו תיקונה ויופיה בחידוש
וגלוי סודות התורה, לכן] וְכַּאֲהֵוּ אֵיהוּ מֵאֵן דְּחֲדוּשָׁא דְאֻרִּיתָא אֲמַרְתָּ קָמִיה. [אשרי
לנשמה שאומרת חידושי תורה לפניו] פְּמָה חֲדוּהָ עָבִיד [כמה שמחה עושה וגורם

כף. ולא עוד, אלא שאלה נדבקים בי כראוי לשמונה ימים, ואלה רחוקים ממני עד כמה ימים. אמר לו, ועם כל זה, כיון שנמול, לא יהיה לו שכר טוב בשביל זה?

אוי על אותו זמן שנולד ישמעאל בעולם ונמול, מה עשה הקדוש ברוך הוא? הרחיק את בני ישמעאל מן הדבקות העליונה, ונתן להם חלק למטה בארץ הקדושה בשביל אותה המילה שבהם.

ועתידים בני ישמעאל לשלט בארץ הקדושה כשהיא ריקה מהכל זמן רב, כמו שהמילה שלהם ריקה בלי שלמות, והם יעקבו את בני ישראל לשוב למקומם, עד שישתלם אותה זכות של בני ישמעאל.

ועתידים בני ישמעאל לעורר קרבות חזקים בעולם ולהתכנסות בני אדם עליהם, ויעוררו בהם קרב, אחד על השם, ואחד על הדין, ואחד סמוך לירושלים, וישלטו אלה באלה, וארץ הקדושה לא תמסר לבני אדם.

באותו זמן יתעורר עם אחד מסוף העולם על רומי הרשעה, ויצרף בה קרב שלשה חדשים, ויתכנסו שם עמים, ויפלו בידיהם, עד שיתכנסו כל בני אדם עליה מסופי כל העולם, ואז יתעורר עליהם הקדוש ברוך הוא. והו' שכתוב (ישעיה לד) כי זבח לה' בכצרה וגו'. אחר זה מה כתוב? לאחז בכנפות הארץ וגו'. ויכלה את בני ישמעאל ממנה, וישבר כל החילות-כחות שלמעלה, ולא ישאר כח למעלה על העם של העולם, אלא כח ישראל לבדו, והו' שכתוב (תהלים קכא) ה' צלף על יד מינף.

ליה, דא אתגזר כדקא יאות וכתיקוני, ודא לאו הכי. ולא עוד, אלא דאלין מתדבקין בי כדקא יאות, לתמנא יומין ואלין רחיקין מני עד כמה ימים. אמר ליה, ועם כל דא, כיון דאתגזר לא יהא אגר טב בגיניה.

ווי על ההוא זמנא, דאתיליד ישמעאל בעלמא, ואתגזר. מה עבד קדשא בריך הוא, ארחיק להו לבני ישמעאל, מדבקותא דלעילא, ויהב להו חולקא לתתא בארעא קדישא, בגין ההוא גזירו דבהון.

וזמנין בני ישמעאל, למשלט בארעא קדישא, פד איהי ריקנא מפלא, זמנא סגי, כמה דגזירו דלהון בריקנא בלא שלימו. ואינון יעקבון להון לבני ישראל לאתבא לדוכתייהו, עד דאשתלים ההוא זכותא דבני ישמעאל.

וזמנין בני ישמעאל, לאתערא קרבין תקיפין בעלמא, ולאתפנשא בני אדם עליהו, ויתערו קרבא בהו, חד על ימא, וחד על יבשתא וחד סמוך לירושלים, וישלטון אלין באלין, וארעא קדישא לא יתמסר לבני אדם. ברהו זמנא, יתער עמא חד מסייפי עלמא, על רומי חייבא, ויגח בה קרבא תלת ירחין, ויתפנשון תמן עממיא, ויפלוני בידיהו, עד דיתפנשון כל בני אדם עלה, מפל סייפי עלמא. וכדין יתער קדשא בריך הוא עליהו, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ל"ד) כי זבח לי' בכצרה וגו'. ולבתר דא מה כתיב, לאחוז בכנפות הארץ וגו' וישיצי לבני ישמעאל מינה, ויתבר כל חילין דלעילא ולא ישתאר חילא לעילא על עמא דעלמא, אלא חילא דישראל בלחודוי. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכ"א) יי' צלף על יד מינף.

משום שהשם הקדוש בְּמִין, ותורה בְּמִין, ועל זה בְּמִין תלוי הכל, ושנינו שצריך לזקוף את הימין על השמאל, כמו שפרשוה, שכתוב מימנו אש דת למו. ובזמן שיבא, (תהלים ס) הושיעה יְמִינְךָ וְעֲנֵנִי. ובאותו זמן כתוב, כִּי אֶזְכֹּרְךָ אֵל עֲמִים שָׁפָה בְּרוּרָה לְקָרָא כֻלָּם בְּשֵׁם ה' לְעֲבֹדוֹ שְׂכָם אֶחָד. וכתוב ביום ההוא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן:

פרשת בא

וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הַכְּבֹדְתִי אֶת לְבֹו וְגו'. רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים פט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנִיךָ יִהְלֹכֵנוּ. כֹּמָה צְרִיכִים בְּגִי אָדָם לִלְכַת בְּדְרָכֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלִשְׁמֹר מִצְוֹת הַתּוֹרָה כְּדִי שִׁיזְכּוּ בָּהּ לְעוֹלָם הַבָּא, וְלִהְיוֹת אוֹתָם מִכָּל הַקְּטָרוּגִים שְׁלֹמְעֵלָה וּמִטָּה, מִשּׁוּם שֶׁהָרִי כְּמוֹ שְׁנִמְצָאִים מְקַטְרָגִים בְּעוֹלָם לְמִטָּה, כֹּף גַּם נִמְצָאִים מְקַטְרָגִים לְמַעְלָה שְׁעוֹמְדִים עַל בְּגִי אָדָם.

אוֹתָם שְׁעוֹשִׂים מִצְוֹת הַתּוֹרָה וְהוֹלְכִים בְּדְרָךְ יִשְׂרָאֵל בִּיְרֵאת אֲדוֹנָם, כֹּמָה סְגוּרִים שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם לְמַעְלָה, כְּמוֹ שְׁנִמְצָאִים (אייב ל) אִם יֵשׁ עָלֵינוּ מִלֶּאֱךָ מְלִיץ אֶחָד מִנֵּי אֶלְף וְגו'. וכתוב וַיַּחֲנֵנוּ וַיֹּאמֶר פְּדֵנוּהוּ מִיַּד שַׁחַת מִצְרַיִם כִּפְרָה. מִשּׁוּם כֹּף אֲשֶׁרִי מִי שְׁשׁוֹמֵר מִצְוֹת הַתּוֹרָה.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָּא, אִם כֹּף, לָמָּה צָרִיךְ כָּאֵן מִלֶּאֱךָ שְׂיִהְיֶה סְגוּרָה עַל הָאָדָם, וְהָרִי כְּתוּב (משלי ג) כִּי ה' יִהְיֶה בְּכִסְלֶךָ וְשִׁמְרֶךָ רִגְלֶךָ מִלֶּכֶד, וְכְתוּב (תהלים קבא) ה' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע. שְׂהָרִי רוֹאֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא

בְּגִין דְּשָׁמָא קְדִישָׁא בִּימִינָא, וְאוֹרִייתָא בִּימִינָא, וְעַל דָּא בִּימִינָא תְלִיָא כְּלָא וְתַנְיֵנוּ, דְּבַעֲי לְזַקְפָּא יְמִינָא עַל שְׁמָאלָא, כֹּמָה דְּאוּקְמוּהָ. דְּכְתִיב, (דברים ל"ג) מִימִינוֹ אֵשׁ דִּת לָמוּ. וּבִזְמָנָא דְּאִתִּי, (תהלים ס') הוֹשִׁיעָה יְמִינְךָ וְעֲנֵנִי. וּבְהִיא זְמָנָא כְּתִיב, (צפניה ג') כִּי אֶזְכֹּרְךָ אֵל עֲמִים שָׁפָה בְּרוּרָה לְקָרָא כֻלָּם בְּשֵׁם יְי' לְעֲבֹדוֹ שְׂכָם אֶחָד. וְכְתִיב, (זכריה י"ד) בְּיוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד. בְּרוּךְ יְי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן: (דף ל"ב ע"ב).

פרשת בא

וַיֹּאמֶר יְי' אֶל מֹשֶׁה בֹּא אֶל פְּרַעֲהַ כִּי אֲנִי הַכְּבֹדְתִי אֶת לְבֹו וְגו'. (שמות י') רַבִּי יְהוּדָה פָּתַח וַאֲמַר, (תהלים פ"ט) אֲשֶׁרִי הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה יְי' בְּאוֹר פְּנִיךָ יִהְלֹכֵנוּ. כֹּמָה אֲצַטְרִיכוּ בְּגִי נָשָׂא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלִמְטָר פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא, בְּגִין דִּיזְכּוֹן בָּהּ לְעִלְמָא דְּאִתִּי, וְלִשְׁזַבָּא לוֹן מִכָּל קְטָרוּגִין דְּלַעֲיִלָא וְתַתָּא. בְּגִין, דְּהָא כֹּמָה דְּאִשְׁתַּכְּחוּ מְקַטְרָגִין בְּעִלְמָא לְתַתָּא, הֲכִי נָמִי אִשְׁתַּכְּחוּ מְקַטְרָגִין לְעִילָא דְקִיִּימִי עַלִּיהוּ דְּבַנֵּי נָשָׂא. אֵינּוֹן דְּעַבְדִּין פְּקוּדֵי אוֹרִייתָא, וְאֲזִלִּי בְּאוֹרַח מִיִּשְׂרָאֵל, בְּדַחְלָא דְמֵאֲרִיהוֹן, כֹּמָה אֵינּוֹן סְנִיגוּרִין דְקִיִּימִין עַלִּיהוּ לְעִילָא, כֹּמָה דְּאִתָּא אָמַר (אייב ל"ג) אִם יֵשׁ עָלֵינוּ מִלֶּאֱךָ מְלִיץ אֶחָד מִנֵּי אֶלְף וְגו'. וְכְתִיב וַיַּחֲנֵנוּ וַיֹּאמֶר פְּדֵנוּהוּ מִיַּד שַׁחַת מִצְרַיִם כִּפְרָה. בְּגִין כֹּף, זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְּנִטְרִי פְקוּדֵי אוֹרִייתָא.

אָמַר לִיה רַבִּי חֲזִיָּא, אִי הֲכִי, אָמַי אֲצַטְרִיךְ הֲכָא מִלֶּאֱךָ דְּלִיהוּ סְנִיגוּרָא עַלִּיהּ דְּבַר נָשׁ וְהָא כְּתִיב (משלי ג') כִּי יְי' יִהְיֶה בְּכִסְלֶךָ וְשִׁמְרֶךָ רִגְלֶךָ מִלֶּכֶד, וְכְתִיב (תהלים קכ"א) יְי' יִשְׁמְרֶךָ מִכָּל רָע. דְּהָא חֲמִי קְדָשָׁא

כָּל מָה שְׁאָדָם עוֹשֶׂה בְּעוֹלָם, הֵן לְטוֹב וְהֵן לְרָע. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (ירמיה כ"ג) אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה'.

אָמַר לוֹ רַבִּי יְהוּדָה, הַכֹּל כִּף הוּא וְדָא, אָבֵל הָרִי כְּתוּב (איוב ב') וְגַע אֶל עֲצָמוֹ וְאֶל בְּשָׂרוֹ. וְכְתוּב וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם. וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם. לְאֶחָזָה דְּהָא רִשּׁוֹ אֶתְמַסֵּר לְסִטְרָא אַחְרָא לְקִטְרָגָא, (וְרִשּׁוֹ אֶתְמַסֵּר) עַל מַלְיָן דְּעֵלְמָא, (לְמַאן דְּלֹא אֶצְטְרִיף) וְלֹאֲתַמְסֵרָא בִידּוּי. וְכָל אֵלִין אֶרְחִין טְמִירִין קָמִי קֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא, וְלִית אֲנִת פְּדָאִי לְמַהֵף אַבְתְּרִיָּהּ, בְּגִין דְּאִינוּן נְמוּסִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּבְנֵי נָשָׂא לָאו אִינוּן רִשָּׁאִין לְדִקְדָּקָא אַבְתְּרִיָּהּ, פֶּר אִינוּן זָכָאִי קְשׁוּט דִּינְדִּיעִין רִזִּי אוֹרִייתָא, וְאִזְלִין בְּאַרְחָא דְּחֻכְמָתָא לְמַנְדַּע אִינוּן מַלְיָן סְתִימִין דְּאוֹרִייתָא.

רַבִּי אֱלֶעָזָר פֶּתַח, (שם א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל ה' וַיָּבֹאוּ גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם - זֶה רֹאשׁ הַשָּׁנָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹמֵד לְדוֹן אֶת הָעוֹלָם, כְּמוֹ זֶה, וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא שְׁמָהּ. אוֹתוֹ יוֹם הָיָה יוֹם טוֹב שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.

וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים - אֵלֵינוּ מִמְּנִין גְּדוּלִים שְׁלוּחִים בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂי בְּנֵי הָאָדָם. לְהִתְיַצֵּב עַל ה' - כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (מלכים-א כב) וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עֹמֵד עָלָיו מִימִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ. אָבֵל לְהִתְיַצֵּב עַל ה', בְּפִסּוּק זֶה מְצִנּוּ אֶהְבֵּת הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלוּחִים הֵלְלוּ, שְׁמֵמִנִּים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְּנֵי הָאָדָם, הוֹלְכִים וּמְשׁוּטְטִים וְלוֹקְחִים אֶת כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים, וּבִיּוֹם שֶׁבֹא הַדִּין לְעַמֵּד לְדוֹן הָעוֹלָם, נַעֲשִׂים קְטִיגוּרִים לְעַמֵּד עַל בְּנֵי אָדָם. וּבֹא רָאָה, מִכָּל הָעַמִּים שֶׁבְּעוֹלָם לֹא

בְּרִיף הוּא, כָּל מָה דְּבֵר נֶשׁ עֲבִיד בְּעֵלְמָא, הֵן טָב הֵן פִּישׁ. וְכֵן הוּא אוֹמֵר, (ירמיה כ"ג) אִם יִסְתַּר אִישׁ בַּמִּסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ נְאֻם ה'.

אָמַר לִיה רַבִּי יְהוּדָה, כָּלָא הָכִי הוּא וְדָאִי. אָבֵל הָא פְּתִיב, (איוב ב') וְגַע אֶל עֲצָמוֹ וְאֶל בְּשָׂרוֹ. וְכְתִיב, (איוב ב') וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם. לְאֶחָזָה דְּהָא רִשּׁוֹ אֶתְמַסֵּר לְסִטְרָא אַחְרָא לְקִטְרָגָא, (וְרִשּׁוֹ אֶתְמַסֵּר) עַל מַלְיָן דְּעֵלְמָא, (לְמַאן דְּלֹא אֶצְטְרִיף) וְלֹאֲתַמְסֵרָא בִידּוּי. וְכָל אֵלִין אֶרְחִין טְמִירִין קָמִי קֹדֶשׁא בְּרִיף הוּא, וְלִית אֲנִת פְּדָאִי לְמַהֵף אַבְתְּרִיָּהּ, בְּגִין דְּאִינוּן נְמוּסִין דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, וּבְנֵי נָשָׂא לָאו אִינוּן רִשָּׁאִין לְדִקְדָּקָא אַבְתְּרִיָּהּ, פֶּר אִינוּן זָכָאִי קְשׁוּט דִּינְדִּיעִין רִזִּי אוֹרִייתָא, וְאִזְלִין בְּאַרְחָא דְּחֻכְמָתָא לְמַנְדַּע אִינוּן מַלְיָן סְתִימִין דְּאוֹרִייתָא.

רַבִּי אֱלֶעָזָר פֶּתַח, (איוב א) וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים לְהִתְיַצֵּב עַל ה' וַיָּבֹאוּ גַם הַשָּׁטָן בְּתוֹכָם. וַיְהִי הַיּוֹם: דָּא רֹאשׁ הַשָּׁנָה, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא קָאִים לְמִידָן עֵלְמָא. פְּגוּוֹנָא דָּא, (מלכים ב', ד') וַיְהִי הַיּוֹם וַיָּבֹא שְׁמָהּ. הַהוּא יוֹמָא יוֹם טוֹב דְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הָזֶה.

וַיָּבֹאוּ בְּנֵי הָאֱלֹהִים, אֵלִין רַבְרַבִּין מִמְּנִין שְׁלִיחִין בְּעֵלְמָא, לְאַשְׁגַּחַא בְּעוֹבְדִין דְּבְנֵי נָשָׂא. לְהִתְיַצֵּב עַל ה': פְּמָה דְּאֵת אָמַר, (מלכים א', כ"ב) וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עוֹמְדִים עָלָיו מִימִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ. אָבֵל לְהִתְיַצֵּב עַל ה' בְּהָאִי קָרָא אֲשַׁבְּחָנָא רַחֲמִימוּתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עֲלִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל. בְּגִין, דְּהִנֵּי שְׁלִיחִין, דְּאִינוּן מִמְּנִין לְאַשְׁגַּחַא עַל עוֹבְדִין דְּבְנֵי נָשָׂא, אִזְלִין וְשֹׁאטִין וְנִטְלִין אִינוּן עוֹבְדִין כְּלָהּ, וּבִיּוֹמָא דְּקָאִי דִּינָא לְמִיקָם, לְמִידָן עֵלְמָא, אֶתְעַבְדּוּ

קְטִיגוּרִין לְמִיקָם עֲלִיָּהּ דְּבְנֵי נָשָׂא. וְתָא חֲזִי, מִכָּל עַמִּין דְּעֵלְמָא, לֹא

עומדים להשיג במעשיהם רק על ישראל לבדם, משום שאלה בני ישראל הקדוש ברוך הוא.

ובש"א נמצאים המעשים של ישראל כראוי, כביכול אותם שלוחים ממנים, כשרוצים לעמד על אותם מעשים של ישראל, הם עומדים ודאי על ה', שהרי כשישראל עושים מעשים שלא כשרים, כביכול מתשים כחו של הקדוש ברוך הוא, וכשעושים מעשים כשרים, נותנים כח ותקף לקדוש ברוך הוא. ועל זה כתוב (תהלים סח) תנו עז לאלהים. במה? במעשים כשרים, ועל זה באותו יום כל השרים הגדולים הממנים התכנסו על ה'. על ה' ודאי, שהרי כיון שהתכנסו על ישראל, הם התכנסו עליו.

ויבוא גם השטן בתוכם. גם - לרבותו עליהם, שכלם באים להיות קטגורים על ישראל וזה נוסף עליהם משום שהוא המלשין הגדול מכלם, קטגור מכלם. כיון שרואה הקדוש ברוך הוא שכלם באים לקטרג, מיד - ויאמר ה' אל השטן מאין תבא. וכי לא היה יודע הקדוש ברוך הוא מאיפה היה בא? אלא להביא את המעשה לרצונו. ויאמר ה' אל השטן וגו' ויען השטן את ה' ויאמר משוט בארץ. מפאן למדנו שישב הארץ נמסר לצדדים אחרים, פרט לארץ ישראל לבדה. כיון שאמר משוט בארץ, השיג הקדוש ברוך הוא שרוצה להיות מלשין על ישראל. מיד - ויאמר ה' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמותו בארץ.

ראה שעה לתת לו חלק במה שיתעסק, ויפרד מישראל, והרי פרשוהו, לרועה שרצה להעביר את צאנו בנהר אחד וכו', מיד התעסק

קיימין לאשגחא בעובדיהון, בר ישראל בלחודייהו, בגין דאלין בגין לקודשא בריך הוא.

וכר לא אשתכחו עובדין דישאל פדקא יאות, כביכול אינון ממנן שליחן, פד בעאן לקיימא על אינון עובדין דישאל, על ה' ודאי קיימין, דהא כד ישראל עבדין עובדין דלא כשרן, כביכול מתישין חילא דקודשא בריך הוא. וכד עבדין עובדין דכשרן, יתבין תוקפא וחילא לקודשא בריך הוא. ועל דא כתיב, (תהלים ס"ח) תנו עז לאלהים. במה. בעובדין דכשרן. ועל דא, בההוא יומא, פלהו רברבן ממנן אתפנשו על ה'. על ה' ודאי, דהא כיון דעל ישראל אתפנשו, עליה אתפנשו.

ויבא גם השטן בתוכם, גם, לאסגחא עליהו, דכלהו אתיין למיהוי קטיגורין עלייהו דישאל, (דף ל"ג ע"א) ודא אתוסף עלייהו, בגין דאיהו דילטורא רברבא מפלהו, קטיגורא מפלהו, כיון דחמא קדשא בריך הוא, דכלהו אתיין לקטרגא. מיד ויאמר יי' אל השטן מאין תבא. וכי לא היה ידע קדשא בריך הוא, מאן היה אתי. אלא לאייתא עובדא לרעותיה.

ויאמר יי' אל השטן וגו' ויען השטן את יי' ויאמר משוט בארץ. מפאן אוליפנא, דישובא דארעא אתמסר לסטרין אחרנין, בר ארעא דישאל בלחודהו. כיון דאמר משוט בארץ, אשגח קדשא בריך הוא, דבעי למיהוי דלטורא עלייהו דישאל. מיד, (איוב א') ויאמר יי' אל השטן השמת לבך על עבדי איוב כי אין כמוהו בארץ.

חמא שעתא למיהב ליה חולקא, במה דיתעסק, ויתפרש מנייהו דישאל,

והא אוקמוה, לרעיא דבעא למעבר עאניה
בחד נהרא וכו', מיד אתעסק ביה ההוא
שטן, ולא קטרג עליהו דישראל.
ויען השטן את יי ויאמר החנם ירא איוב
אלהים. לאו תוהא לעבדא דמאריה
עביד ליה כל רעותיה, דיהא דחיל ליה,
אעדי אשגחותך מניה, ותחמי אי דחיל לך
ואם לאו.
הא חזי, בשעתא דעאקו, פד אתייהב חולקא
חדא להאי סטר לאתעסקא ביה,
אתפריש לבתר מכלא. בגוונא דא שעיר
בראש חדש. שעיר ביומא דכפורי. בגין
דאתעסק ביה, ושביק להו לישראל
במלכיהון, והכא, מטא זמנא למיטל חולקא
דא, מפל זרעא דאברהם, בסטרא אחרא.
פמה דאת אמר, (בראשית כ"ב) הנה ילדה מלכה
גם היא וגו' את עוץ בכורו וגו'.

ובא ראה, בשעה שאמר משוט
בארץ, רצה ממנו לעשות דין
בישראל, שהרי דין היה לו על
אברהם לתבע מן הקדוש ברוף
הוא, משום שלא נעשה דין ביצחק
כשהקרב על גבי המזבח, שהרי לא
היה לו להחליף קרבן שמזמן על
המזבח באחר, וכן בכל צד שלו כמז
שנאמר לא יחליפנו. וכאן עמד
יצחק על גבי המזבח ולא השתלם
ממנו קרבן ולא נעשה בו דין, ורצה
את זה מעם הקדוש ברוף הוא כמז
שרצה את דינו של יוסף לכמה
דורות מאחר יותר, וכל מה שרצה
- רצה בדרך דין.

ומאותו זמן שנצל יצחק והתחלף
קרבתו, הזמין לו הקדוש ברוף הוא
לאותו מקטרג זה לחלקו, כמז
שנאמר הנה ילדה מלכה גם היא
וגו' את עוץ בכורו. וכאן הגיע לטל
חלקו עליו מפל זרעו של אברהם
ולא יקרב לצד אחר.

ומההוא זמנא דאשתזיב יצחק, ואתחלף קרבתו, וזמין ליה קדשא בריך
הוא, לההוא מקטרגא, האי לחולקיה, פמה דאת אמר הנה ילדה
מלכה גם היא וגו' את עוץ בכורו. והכא, מטא למיטל חולקיה עליה,
מפל זרעיה דאברהם, ולא יקרב בסטרא אחרא.

באחרא, (וכן בכל סטרא דליה) פמה דאת אמר, (ויקרא
כ"ו) לא יחליפנו. והכא קאים יצחק על גבי
מדבחה, ולא אשתלים מניה קרבנא, ולא
אתעביד ביה דינא, ובעא דא מעם קדשא
בריך הוא, פמה דבעא דיניה דיוסף לכמה
דרין. וכל מה דבעא, באורח דינא בעא.

וְהִבֵּל בֶּאֱבָדִין (אצל). כְּמוֹ שֶׁהוּא
דן - כִּף נִדּוֹן. מִשּׁוֹם שְׂאִיב מְקָרִיב
הַעֲצָה שֶׁל פְּרָעָה הִיָּה, וְכִשְׁעֵמֶד
פְּרָעָה עַל יִשְׂרָאֵל, רָצָה לְהִגַּר
אוֹתָם. אָמַר לוֹ, לֹא, אֲלֹא קַח
מִמּוֹנִם וּשְׁלֹט עַל גּוֹפִם בַּעֲבוּדָה
קָשָׁה, וְאַל תִּהְיֶה אוֹתָם. אָמַר לוֹ
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, חֲיִיד, בְּאוֹתוֹ דִּין
מִמֶּשׁ תִּהְיֶה נִדּוֹן. מַה כְּתוּב? (איוב
ג) אוֹלָם שְׁלַח נָא יָדְךָ וְגַע אֶל עֲצָמוֹ
וְאַל בִּשְׂרוֹ וְגו'. בְּמָה שֶׁהוּא דֵּן -
כִּף נִדּוֹן. וְאִיךָ עַל גִּבּ שֶׁבְּכָל הַשָּׂאָר
הִיָּה יָרָא מִהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

בֹּא וְיִזְאֶה מַה כְּתוּב, אִיךָ אֵת נִפְשׁוֹ
שָׁמַר. וְנִתְּנָה לוֹ רִשּׁוֹת לְשֹׁלֵט עַל
הַבֶּשֶׂר, מִשּׁוֹם הַסּוּר שֶׁכְּתוּב (בראשית
ו) קֵץ כָּל בֶּשֶׂר בֹּא לִפְנֵי, וּפְרִשׁוּהָ,
בֹּא לִפְנֵי וְדֹא. וְזֶהוּ קֵץ כָּל בֶּשֶׂר,
וְלֹא רוּחַ. וְנִתְּנָה שֶׁהוּא קֵץ שֶׁבֹא
מִצַּד הַחֲשָׁף, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (איוב כח)
קֵץ שָׁם לַחֲשָׁף וּלְכָל תַּכְלִית הוּא
חוּקָר. וּלְכָל בֶּשֶׂר, מִשּׁוֹם שֶׁיֵּשׁ קֵץ
אַחֵר, וְנִקְרָא קֵץ הַיָּמִין, וְזֶהוּ קֵץ
אַחֵר מִצַּד הַשְּׂמָאל שֶׁהוּא חֲשָׁף,
וְלִכְן נִתְּנָה לוֹ רִשּׁוֹת בַּעֲצָמוֹ וּבִשְׂרוֹ.
וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִם כֵּן, לֹא
בְּדִין הִיָּה, אֲלֹא בְּמֵאֵמֶר אוֹתוֹ
מִקְטֶרֶג שֶׁהִסִּית אוֹתוֹ וְהִסְטָה אוֹתוֹ,
אֲלֹא הִכַּל הִיָּה בְּדִין. וְכֵן אָמַר לוֹ
אֱלֹהִימָא, (שם לד) כִּי פִעַל אָדָם יִשְׁלָם
לוֹ וּכְאֵרֶח אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ. וְכֵן הִיָּה
כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר, כְּמוֹ שֶׁהוּא גִזֵּר - כֵּן
נִגְזֵר עָלָיו.

וְזֶה שֶׁאָמַר וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם.
וְתִסִּיתָנִי לְבַלְעוֹ לֹא כְּתוּב, אֲלֹא
וְתִסִּיתָנִי בּוֹ, בּוֹ עוֹמֵד בְּדַעְתּוֹ,
שֶׁהוּא חֲשֵׁב שֶׁהָרִי תִסִּיתָנִי, כְּמוֹ
שֶׁאָמַר וְעַל עֲצַת רִשְׁעִים הוֹפְעֶת.

וְאָמַר אִיב, הַתַּפְתִּית עַל דְּבָרֵי אוֹתוֹ מִקְטֶרֶג) כְּמוֹ
זֶה (תהלים עח) וַיִּפְתּוּהוּ בְּפִיָּהֶם

וְכִלְיָא בְּדִינָא אֲתָא. (ס"א לְנִפְיָה) כְּמָה דְּאִיְהוּ דֵּן,
הֵכִי אֲתֵדֵן. בְּגִין דְּאִיב מְקָרִיב עֵיטָא
דְּפְרָעָה הָיָה, וְכַד קָם פְּרָעָה עָלֵיהּ דִּישְׂרָאֵל,
בַּעַד לְקַטְלָא לֹוֹן. אָמַר לִיה לֹא, אֲלֹא טוֹל
מִמּוֹנֵהוּ וּשְׁלוֹט עַל גּוֹפִיָּהוּ, בְּפּוֹלְחָנָא
קִשְׂיָא, וְלֹא תִקְטוֹל לֹוֹן. אָמַר לִיה קְדָשָׁא
בְּרִיךְ הוּא, חֲיִיד, בְּהִיּוֹא דִינָא מִמֶּשׁ, תִּהְיֶה
דְּאִין, מַה כְּתִיב, (איוב ב') אוֹלָם שְׁלַח נָא יָדְךָ
וְגַע אֶל עֲצָמוֹ וְאַל בִּשְׂרוֹ וְגו'. בְּמָה דְּאִיְהוּ
דֵּן, בִּיָּה אֲתֵדֵן. וְאִיךָ עַל גִּבּ דְּבְכָל שָׂאָר הָיָה
דְּחִיל לְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

הָא חֲזִי, מַה כְּתִיב, אִיךָ אֵת נִפְשׁוֹ שָׁמַר.
וְאֲתִיְהִיב לִיה רִשּׁוֹ, לְמִשְׁלֹט עַל בִּשְׂרָא,
בְּגִין רִזָּא דְּכְתִיב, (בראשית ו') קֵץ כָּל בֶּשֶׂר בֹּא
לִפְנֵי וְאוֹקְמוּהָ, בֹּא לִפְנֵי וְדֹא, וְדֹא אִיְהוּ קֵץ
כָּל בֶּשֶׂר, וְלֹא רוּחָא. וְאִיתְמַר, דְּאִיְהוּ קֵץ
דְּאִתִּי מִסְטָרָא דְּחֲשָׁף, כְּמָה דְּאֵת אָמַר, (איוב
כ"ח) קֵץ שָׁם לַחֲשָׁף וּלְכָל תַּכְלִית הוּא חוּקָר.
וּלְכָל בִּשְׂרָא, בְּגִין דְּאִית קֵץ אַחֲרָא, וְאִקְרִי
(דניאל י"ב) קֵץ הַיָּמִין, וְדֹא אִיְהוּ קֵץ אַחֲרָא,
מִסְטָרָא דְשְׂמָאֵלָא, דְּאִיְהוּ חֲשָׁף. וְעַל דָּא
אֲתִיְהִיב לִיה רִשּׁוֹ בַּעֲצָמוֹ וּבִשְׂרוֹ.

וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ. אִי הֵכִי, לֹא בְּדִינָא הָיָה,
אֲלֹא בְּמִימֶר הִהוּא מִקְטֶרֶגָא,
דְּאִסִּית לִיה, וְאִסְטִי לִיה. אֲלֹא, כִּלְיָא בְּדִינָא
הָיָה, וְהֵכִי אָמַר לוֹ אֱלֹהִימָא, (איוב ל"ד) כִּי פִעַל
אָדָם יִשְׁלָם לוֹ וּכְאֵרֶח אִישׁ יִמְצִיאָנּוּ. וְהֵכִי
הָיָה כְּמָה דְּאֵתְמַר, כְּמָה דְּאִיְהוּ גִזֵּר, הֵכִי
אֲתִגְזֹר עָלֵיהּ.

וְהֵאֵי דְאָמַר וְתִסִּיתָנִי בּוֹ לְבַלְעוֹ חֲנָם, וְתִסִּיתָנִי
לְבַלְעוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֹא וְתִסִּיתָנִי בּוֹ, בִּיָּה

קִיִּימָא בְּדַעְתִּיהּ, דְּאִיְהוּ חֲשִׁיב דְּהֵא תִסִּיתָנִי, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (איוב י') וְעַל
עֲצַת רִשְׁעִים הוֹפְעֶת. (אָמַר אִיב אֲתִפְתִּית עַל מִיָּד דְּהוּא מִקְטֶרֶג) כְּגִוּוֹנָא דָּא, (תהלים ע"ה)

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי שִׁתְקִימִם בְּנו עֵתָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִי וּבִצֵּל יָדִי בְּסִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ", לְהַעֲלוֹת לְרוּמִם וְלִתְקַן הַרְיוֹסוֹת וְחַרְבוֹת הַשְׂכִּינָה הַקְדוּשָׁה לְקִשּׁוּט וּפְנִירִיָּא עֲלָאָה וְלִאֲרַמּוֹן שְׁעַל מְכוּנוֹ יֵשֵׁב לְהַחֲזִיר עֲטָרָה לְיוֹשְׁנֵהּ וְקִיָּם בְּנו מְהֵרָה מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיִהְיֶה אֹזֶר הַלְבָּנָה בְּאֹזֶר הַחֲמָה וְאֹזֶר הַחֲמָה יִהְיֶה שְׁבָעֵתִים בְּאֹזֶר שְׁבָעֵת הַיָּמִים". וּזְכוֹת הַרְשָׁב"י הַקְדוּשׁ וּבְנו רַבִּי אֶלְעָזָר, וְיוֹתָם בֶּן עֲזַיְהוּ, יַעֲמֹד לָנוּ לְתַקֵּן הָעוֹלָם מִיּוֹם שְׁנִיבְרָא עַד סוּפּוֹ פְּרָצוֹנוֹ וְכִרְצוֹן יִרְאִיו. וּבְזְכוֹת הַיּוֹתָנוּ עֲסוּקִים בְּהַקְמָה הַזֹּאת, עַל יְדֵה תַתְּקָרֵב הַגְּאוּלָּה, וְיִשְׁוּעָתָה מְהֵרָה תַצְמִיחַ, לְעֵלּוֹי שְׂכִינַת עֲוָנוֹ בְּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. וְיִקְוִים בְּנו מִקְרָא שְׁפָתוֹב "וְיֹאמֶר אֱלֹקִים יְהִי אֹזֶר", וְיִתְרֵן עֲלֵינוּ אֹזֶר ה', בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה ה' אֶחָד וְשֵׁמוֹ אֶחָד, אָמֵן נִצַּח סֵלָה וְעַד. (נִסַּח הַתְּפִלָּה מִתּוֹרַת לְשׁוֹנוֹ הַקְדוּשׁ שֶׁל רַבִּי חַיִּים וְיִטְאֵל זִיע"א)

מִזֹּדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ הַשֵּׁם אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵי שִׁתְקִימִי לְלִמּוּד וְלַהֲגוּת בְּסִפֵּר הַקְדוּשׁ הַזֶּה יִתְהַר עֲלֵיךָ, וּזְכוֹת הַתְּנָאִים הַקְדוּשִׁים שֶׁלְמַדְנוּ תּוֹרָתָם יַעֲמֹד לָנוּ וְלִזְרַעְנוּ וְנִזְכֶּה לְהַבְטַחַת הַנְּבִיא (יִשְׁעִיָּה נט, כ-כא) וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִּי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב נָאָה ה'. וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִתְּכֶם אָמֵר יְהוָה רֹחִי אֲשֶׁר עָלֶיךָ וְדְבָרֵי אֲשֶׁר שְׁמַתִּי בְּפִיךָ לֹא יִמְוָשׁוּ מִפִּיךָ וּמִפִּי זֶרַע וּמִפִּי זֶרַע זֶרַע אָמֵר ה' מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. וְיִתְקַיֵּים בְּנו הַנְּבוּאָה (יִשְׁעִיָּה נא, טז) וְאִשִּׁים דְּבָרֵי בְּפִיךָ וּבִצֵּל יָדִי בְּסִיתִיךָ לְנִטְע שְׁמִים וְלִיסַד אֶרֶץ וְלִאֲמֹר לְצִיּוֹן עֲמִי אֶתָּה. וּבְרַפְתַּ מְשִׁיחָ רַעֲיָא מְהִימָנָא תַתְּגַלָּה בְּמְהֵרָה דִּידֹן, ה' בְּדֵד יִנְחֵנוּ וְאִין עֲמוֹ אֵל נִכְר, יִרְאוּ עֵינֵינוּ וְיִשְׁמַח לְבָנוּ וְתַגֵּל נַפְשֵׁנוּ בִּישְׁוּעָתָה בְּאִמַּת בְּאִמֹר לְצִיּוֹן מְלֶךְ אֱלֹקֵינוּ, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. (סיד ה')

אֶלְהִינֵנוּ וְאֱלֹהֵי אֲבֹתֵינוּ מְלֶךְ רַחֲמָן רַחֵם עָלֵינוּ טוֹב וּמְטִיב הַדָּרֵשׁ לָנוּ. שׁוּבָה אֵלֵינוּ [עָלֵינוּ] בְּהִמּוֹן רַחֲמִיָּה בְּגִלְל אֲבוֹת שְׁעָשׂוּ רְצוּנָה. בְּנֵה בֵיתְךָ כְּבִתְחִלָּה וְכוּן מִקְדָּשְׁךָ עַל מְכוּנוֹ. וְהִרְאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וְשִׁמְחָנוּ בְּתַקְוָנוּ. וְהִשָּׁב שְׂכִינְתָּךְ לְתוֹכֵנוּ, וְהִשָּׁב פְּהִינִים לְעַבְדֶּיךָ וְלִוְיִים לְדוּכְנָם לְשִׁירִים וְלִזְמִירִים. וְהִשָּׁב יִשְׂרָאֵל לְנוֹיָהֶם. וּמְלָאָה הָאֶרֶץ דְּעָה אֶת ה' לִירְאָה וְלִאֲהַבָּה אֶת שְׁמֶךָ הַגָּדוֹל הַגָּבוֹר וְהַנּוֹרָא אָמֵן בְּנו יְהִי רָצוֹן. (ס"ת).

הַקְדִּישׁ לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: הַקְדִּישׁ הוּא שֶׁבַח גָּדוֹל לְבוּרָא עוֹלָם עַל כֵּן יֵשׁ בְּזֶה עֲלֵנוּ נְשָׁמָה גָּדוֹל לְנִפְטָר בְּמִיחָד בְּזֶה שְׁגוֹרִם לְצַבּוֹר לְעֻנוֹת אָמֵן, שֶׁהוּא עֲלֵנוּ נְשָׁמָה גָּדוֹל עַד מֵאֵד וְנַחַת רוּחַ לְנְשָׁמָה. מְלִבֵּד מֵה שְׁמַצִּיל אֶת הַנִּפְטָר מִדִּינָה שֶׁל גִּיהֶנֶם. מְעַלָּה אוֹתוֹ בְּדִרְגוֹת נוֹסְפוֹת בְּגַן עֵדֶן (עֲיִין פֶּה חַיִּים שְׁכַת לֹמֶר בְּכָל לַיִל שְׁכַת קֳדִישׁ אֶפִּילוֹ אַחֵר מֵאֵה שָׁנָה שְׁעוּלָה מְעַלָּה מְעַלָּה, וְעִי"ע פֶּלָא יוֹצֵץ). מְעַלָּת לִימּוּד הַזוֹהַר לְעֵלּוֹי הַנְּשָׁמָה: פְּתוּבוּ הַמְקַבְּלִים: לִימּוּד הַקְּבִלָּה וְהַזְהַר (תּוֹרַת הַרְשָׁב"י) יֵשׁ בּוֹ תוֹעֲלָת לְנְשָׁמָה יוֹתֵר מִשְׁאֵר לְמִוּדִים. כִּי לְכֹן נִקְרָא זוֹהַר שֶׁהוּא מְזַהֵר הַנְּשָׁמָה... וּבַיּוֹם שְׁבַת קוֹדֶשׁ שְׁשָׁעָה אַחַת לִימּוּד הַזוֹהַר"ק שׁוֹנֶה אֶלֶף שָׁנָה, וּבִשְׁמִיחָה מְלִיּוֹן שָׁנָה עָלָיו לְהַשְׁתַּדֵּל יוֹתֵר בְּלִימּוּד הַזוֹהַר"ק כִּי הוּא מְבַחֲנִית הַיּוֹם, קְדוּשׁ הוּא לְאֱלֹהֵינוּ... וּמֵה גְדֻלָּה מְעַלָּת לִימּוּד הַזוֹהַר הַקְדוּשׁ בְּגִבְהַי מְרוּמִים וּבְמִיחָד בַּיּוֹם הַקְדוּשׁ יוֹם הַשְׁבָּת שְׁאִין עָרָךְ לְהַשְׁתַּדֵּל, וּבְנִדְאִי לְמִוּדוֹ בְּעַד עֲלֵנוּ נְשָׁמָה אָבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, אִין קוֹץ לְמַעַלְתּוֹ וְאִין קוֹץ לְעֵלּוֹי נְשָׁמָה אָבִיו אוֹ אִמּוֹ ע"ה, וּמַעַטְרִים לְנְשָׁמָה בְּעֲטָרָה וּלְבוּשׁ מִיחָד בְּזְכוֹת לְמִוּדוֹ. וְכֹן לְחַמֵּי וְחַמּוֹתוֹ ע"ה (וְעִי"ע קִב הַיִּשָּׁר) וְהַבְּהָא שֶׁאֵכְרוּ אֹתוֹ, כְּפֹל וּמְכַפֵּל שְׁבָעֵתִים, בְּבַחֲבִינַת מְכַבְּדוֹ בְּמוֹתוֹ וְכוּ', (וְעִי"ע פֶּלָא יוֹצֵץ עָרָךְ כְּבוֹד אֲבִי וְאִמִּי).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהּוֹן וְלַכּוֹן חֵנָּא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשְׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יָרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אִשָּׁת חֵיל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חֲחוֹן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּהְלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתתא ונחתתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידהון ועל כל תלמידי תלמידהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוּרה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לא תשכח מפירעון

תקליטור אוצרות הזוהר

ובו: 12.000
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות
ועוד...

**המאגר הגדול בעולם
בעניני הזוהר הק'!**

הרשב"י קובע:
בספר הזוהר
יצאו בני ישראל מהגלות

והיה ביום ההוא תקע בשופר גדול

